MESALIANCE.

Napsal J. Jahoda.

K ševci Hlavinkovi přišla návštěvou sestra z místa, hned jak ji uviděl jíti vedle okna, dal učedníku pohlavek a poposkočil na verpánku. Při tom zoufalým pohybem nevědomky shodil na zem nějakou raspli a škatulku s evoky, a také brejle mu spadly z nosu na usmolenou zástěru.

Když nahlas ženě u kamen povídal zdrceným hlasem: "Jde k nám vojenická Tonka," vypadla mistrově z ruky plechová pokličky a zahlaholila na podlaze jak činely funusové hudby.

Dveře se otevřely a do seknice vkročila silná, rozkynutá ženská, v pěkné kytli, v mrakově červené kacabajce, s hedvábným květovaným šátkem na hlavě a s velkým košem na ruce. Měla pěkné střevíce a pod trochu kratší sukní při chůzi vykoukávaly bílé punčochy. U mistrové, která obremenně stála u kamen ve splihlé sukni, se zmuchlaným šátkem na hlavě a s umolousanou zástěrou, byla moc pěkně oblečená.

Hned přívětivým hlasem pozdravovala: "Dejž Pánbůh dobré odpoledne — nelekejte se mne, švagrová, — skočila jsem si do města na nákup a tak jsem se chtěla tuhle na bratra Vašíčka podívat —"

Od kamen cosi zabručelo, mistr trhl hlavou k vojenické sestře, také něco zabručel a hned zase kladívkem natloukal podšev.

"Tadyhle si to, švagrová, vyndejte z koše, — je tam pár vajec, kousek másla a bančičku smetany —," nabízela vojenická a stavěla koš na lavici u kamen.

"Nemáte si dělat škodu —," rozplizlým, okatě vynuceným hlasem huhňala mistrová, ale už brala koš a rychle s ním šla ze dveří.

Vojenická sestra nakročila k mistrovi a dobráčky, jako asi doma bratrovi dělávala, popláclo ho po rameně. Mistr sebou škubl, potřel lysou hlavou ke dveřím a obě ostré oči ulpěly tuze mrzutě na sestře.

Domlouvala mu: "Přece nech chvilku řemesla, ráda bych s tebou promluvila —."

Mistr vrtěl se na verpánku, čelo plné vrásek a oči měl v hustých brvách jak za mřížkovím. Vypadl na sestru: "Neviděl tě nikdo k nám jít?"

Sestře cukla brada, mžikly jí oči, ale pořád ještě s úsměvem povídala: "Asi neviděl, v síni jsem nikoho nepotkala. Ale chtěla jsem ti, Vašíčku, něco nadhodit, — já vím, že ti s řemeslem není kale, já vím, že bys potřeboval ulehčit, — nám se daří dosti obstojně —"

"Co, co, co?" — rychle drmolil mistr a v údech jako by mu neustále drobná křeč hrála.

"No, myslela jsem — — letos mám dvě krávy po telatech, od panského jsme louku pronajali, pěkně jsme sklidili, můj taky přivydělal —"

Ševcem to opět trhlo a prsty mu po kolenech poskakovaly, jak na varhanách.

"Myslela jsem, že byste mohli dát ty dvě nejmladší děti k nám, že by se ti ulehčilo —"

Ode dveří, jimiž s prázdným košem vcházela mistrová, ozvalo se hněvivě: "Co pak vy si to myslíte? Ani za celou Prahu bych nedala děti do takového stavení —"

Vojenická se lekla, začervenala se, opět jí v očích mžiklo, ale přemohla se. Povídala přátelsky: "Ono by se tuhle bratrovi ulevilo — máte jich šest, my nic — jídla je u nás, zaplať Pánbůh dost — na čerstvém povětří by jim tváře zčervenaly —"

Mistr jako by na trní seděl. Najednou sebou trhl, strčil ruku do kapsy u kalhot a vytáhl nějaké drobné. Vykřikl na učedníka: "Na, běž na horní konec k Rundlíkovi a kup za šesták floků — a už honem běž!"

Kluk vyvalil oči a připomněl: "Floků máme dost —"

Mistrova ruka šeredným pohybem namířila na klukovu do holа ostříhanou hlavu, v mistrových zubech to zlověstně zasyčelo — kluk honem popadl šesták a letěl ze seknice jako divý.

Vojenická pokračovala: "Jen to tak, Vašíčku, přijmi jako od sestry — kdybys ty neměl děti a já houfek, však ty bys měl taky nenání —"

U kamen ozvalo se něco jako zamékání, a mistr ještě zuřivěji klepal do kůže. Kladívko se mu třáslo v ruce.

"Taky bych jim nějaké hadříčky sehnala — mám tam všelicos na přešití — to přec víš, že já u přímině, Vašíčku!"

Mistr přestal fukat, pravačkou dřel si štětinky na tváři a z hrdla se mu dralo samé: Hm, — ehm, — mhm.

Od kamen hučelo štiplavě: "Však já pro děti taky něco sežeru —"

Mistr odchrchlal, plivl do škopíčka a narazil si opět brejle. Brepta rozpačitě: "Já, Tonka — já nevím — já — já — ona tamhle máma to vyjedná —"

Vojenická sestra měla stále ještě obličej plný dobroty a jak se chtěla obrátit k švakrové, rozhlížela se trochu po chudičké světničce.

Nízký strop jakoby se tlačil na tu bídu, na tu omšelost a prašno. Ani květinky na oknech nebylo, ani obrázku na smutných stěnách, kde velké čmouhy táhly se jako stopy připínavé bídy. Celá seknice byla jako lepkavá, jako plísní potažená, jakoby se odtud vyprávělo právě několik pohřbů.

Od kamen ozvalo se podrážděně: "Nic vy se tu, švagrová, nerozhlížejte, — my nemůžeme míti nádheru, u nás se vychovávají děti, a oba musíme dříti, abysme byli poctivě živi. Můj je pořádným řemeslníkem, má všude vážnost a mluví s každým pánem —"

Vojenická se lekla. Až se skoro zakoktala, když ujišťovala: "Ale, můj Bože, — vždyť já tomu rozumím, — já taky někdy nemám času ani postel ustlat, máme to hospodářičko."

"I, kdo pak k vám pořádný přijde!" zavrčela ševcová, "to jen strčí hlavu do dveří."

Švec pohekával: hm, ehm, mhm — opět klepal do kůže a měl čelo jako vlnitý plech.

"Přijdou lidé dost —" bojácně přerušila návštěva, "tuhle si někdo něco vyphjčí, nebo chce koupit, — celé Vojenice se u nás vystřídají. A kdybyste, švagrová, chtěla, od srdce ráda vám ty děti vezmu — ulehčí se vám a děti si budou líbovat —"

"Ne!" ozvalo se ostře a rozhodně od kamen. "Ne! Já nedovolím, — ať jsou fakani doma, my si je už taky nakrmíme."

U okýnka mihl se stín, švec pozvedl rychle hlavu, trhl sebou, upřel zděšené oči na ženu a zajíkle přikazoval: "Běž, — běž, — jdi sem paní kancelistová, — běže, řekni, že jsem šel kůže nakupovat, — běž, běž!"

Mistrová jako když uštkne, vyrazila ze dveří, aby honem paní kancelistovou zadržela v síni, aby ji nepustila do seknice, když mají takovou návštěvu!

Mistr se natočil k sestře, drbal se na zádech a rychle brebentil: "To víš, Tonka, jak to je — pořád na to naráží, — moje stará tuze si o sobě myslí, — to víš, je z domku a její táta byl radním, — ona je moc nedůtklivá, — já bych rád už k vůli fakanům, ale s mou staron nic není, — ona pořád si vede svou, že je měšťanská deerka a že takové přátelstvo — — Tonka, já za to, na mou duši, nemohu —" omlouval se a hlas mu přeskakoval, jako by mu všeho toho bylo záramně líto.

Sestra sklonila hlavu. Mimoděk sepjala ruce a v hlase měla slzičky: "Víš, — já, Vašíčku, poctivě, — ráda bych ti ulehčila, — vždyť jsme přece jedna krev, — a stydět se za nás švagrová nemusí — celé Vojenice k nám chodí. Pan učitel přes tu chvíli přijde a s mužem pojedná, — muž mu po vesnicích kupuje staré harampádí a knížky. A vždyť my máme vlastně hospodářství, to je u nás to hlavní, — to muž jen tak po rodu, že to ještě drží, — v loni u nás byla pro máslo halčičká fortová, — a můj je taky ve spolku, na schůze chodí, — jakživ mu nikdo nic zlého nevyčetl," celá udýchaná vysvětlovala a při tom bratra hladila po rameně.

Mistr drbl rukou hned neohlenou tvář, hned koleno, hned se zas drbal pod paží, — a na verpánku usednout nemohl, úzkostlivě vybrebentil: "Já, Tonka, nic, — já vím, — ale pro pokoj v domě, — co já si s ní mám počít? Pořád jen: měšťanská deerka, otec radním, všelijaké tetičky v kokrheli přijdou a to si navzájem: paničko, paničko! Co já si mám jen počít?"

Vojenická vzdychala a přitom smýkla v očním koutku slzičku: "No, přece, kdybys přiřekl —" mínila.

V tom se vracela mistrová. Silně za sebou dveře přirazila, a jak stoupla k plotně, hrnce na plátech jen jen drnčely. Nemluvila, ale z každého jejího hnutí křičel vztek.

Švec se trochu osmělil: "Že, povídám, — co bys říkala tuhle sestřině řeči?"

Od kamen to zaječelo: "Ani u mrtvých dětí bych tam nedala, — já nemám děti pro světské řeči, — a — a — a, víme, pro zostuzení!"

"Ale, švagrová, švagrová —" nesměle se odvažovala vojenická, "vždyť já to poctivě myslím, a bych vám tu ulehčila a děti budou jako v bavlnce, — čerstvé mlíko a máslo —"

"Už jsem řekla!" křiklo to výskavě od kamen, "už je dojednáno! Chcete-li si vzít tuhle bratra ševce, co se přimlouvala, berte, jen berte, — ať u vás cívi, ale já jsem z měšťanské rodiny, pro mě má každá panička v městě úctu, — já se nechci zahodit, — tomuhle Vojeničáku je to jedno, — ono mu bylo taky jedno, koho vy jste si brala, — on by klábosil třeba s umrlým, nebo obšeným, — jen si ho tam vemte, — ale já držím na čest, já nechci, aby se mně paničky vysmívaly —"

"S Pánembohem —," nakvap se loučila vojenická, pohladila bratra po zádech, "s Pánembohem!" drkotalo jí mezi zuby v zimnici a honem popadla koš a vyšla ze dveří.

Mistrová drela několikrát železňákem o velký emajlák, odplivla si a rovnou na ševce. Postavila se před manžela a hned zhurta: "A to ty mně tuhle familii budeš pořád tahat do stavení? To ty mě, měšťanskou deerku, chceš nadosmrti zostudit Ježíši Kristepane, trním korunovaný, já se toho nikdy nezbavím, — já nebudu moci hlavu ven vystrčit, — pořádný člověk k nám přes práh nepáchne! V celém městě řeknou: K Hlavinkům chodí vojenická rasovka, — snad oni u Hlavinků i seiplinu jedí, — Hlavinkovi mají rasovské přátelstvo, — jistě on, Hlavinka, šije boty ze psí kůže! A teď mám ještě své poctivé děti dát do rasů, ještě víc se po městě rozkřikne, že já mám muže, spřáteleného s vojenickými rasy, — Ježíši Kristepane, trním korunovaný, ona by chtěla tam do rasovny ještě moje nevinné děti, boje holátka nepoškvrněná —"

Mistr dlouho poslouchal, kladívkem neklepl. Nějak mu byla vesta těsná, protože se ošíval, jak by mu někdo utahoval kolem prsou provaz. Pořáde slyšel sestřin sličkami pokropený hlas, a aby taky něco řekl a ten z dětství známý sestřin hlas překřičel, brebentil koktavě: "Abys to máslo od sestry — si dobře ukládila, — to máslo, — viděl jsem tu ráno v síni Caklového kocoura, — v síni — Caklového — — —"

CO NYNÍ DĚLÁ VYHNANÁ RUSKÁ ŠLECHTA.

Po bolševickém převratu většina ruská šlechty byla ze země vypuzena. Šlechtické rodiny byly nuceny prchnouti do zemí sousedních často ve spěchu, tak že bylo možno sotva vziti na cestu více nežli trochu klenotů. Mnoho ruských šlechticů se uchýlilo do Paříže, kde mnozí chopili se různých zaměstnání.

Generál Nikolajev, bývalý dělostřelecký důstojník ruské armády, jezdí nyní s nákladním automobilem po ulicích Paříže. Plukovník Doroševič, jeho kamarád ve zbrani, s několika jinými bývalými vojáky, zařídil si dílnu na opravování motorů. Hrabě Pavel Ignatěv a jeho matka, která byla princeznou Mšťerskou, věnovala se mlékařskému obchodu. Zařídili si vzornou mlékařskou farmu v St. Cloud a dobře se jim vede.

Princ Lyszgenski a kapitán Thoe, druhdy členové carské gardy, jsou nyní zaměstnáni jako účetní v pařížské bance. Plukovník Skouratov pěstuje zeleniny a lanýže na malé zahrádce v St. Germain, která poskytuje mu dostatek prostředků k živobytí. Parmářem ve větším měřítku stal se kníže Gondačev, bývalý vyslanec u španělského dvora. Také princ Dadeškilian a jiní se stali farmáři.

Princ Boris se svou manželkou zařídili si závod na vnitřní dekorování a barvení. Velké množství bývalý ruských šlechticů získalo si zaměstnání jako šoféroví a jedeš člověk dnes v Paříži v automobilu, může býti vezen bývalým hrabětem anebo kapitánem starého ruského režimu.

Historie emigrantů francouzské revoluce je opakována ve všech podrobnostech a stejně jako francouzští aristokraté na sklonku osmnáctého století byli nuceni se státi učiteli a příštipkáři v Anglii a Německu, tak i Rusové ve Francii nyní jsou nuceni hledati jakékoliv zaměstnání.

Jenom něco málo jich může žíti starým způsobem a to jsou hlavně takoví, kteří měli velké investmenty v cizině anebo ti, kteří přivezli si do ciziny velký majetek v diamantech a drahokamech, které jeden po druhém nacházejí cestu do rukou klenotníků.

Farma hraběte Pavla Ignatěva a jeho matky jsou úkazem energie těch méně šťastných, kteří byli nuceni chopiti se práce, aby udrželi se nad vodou. Měli jenom tolik peněz, co bylo třeba k pronajmutí pozemků, ale osvědčili tolik energie, že se jim dosti slušně vede. V Rusku měli velké statky, na nichž zemědělství se provozovalo moderním způsobem, a velké sýrárny, tak že v povolání tomto nebyli žádnými nováčky.

Rozdíl je jenom v tom, že nyní musí konati práci sami, kdežto dříve pracovali pro ně jiní. Avšak dovedou se ohánčti v novém povolání znamenitě a mléko a sýr z "Ferme du Chateau de la Valadiere" stávají se proslulými. Několik lidí, kteří pomáhají jim při ošetřování dobytka a výrobě másla a sýra, má velmi dobré a příjemné zaměstnání, ježto jejich zaměstnavatelé jednají s nimi jako se společníky. Všichni jedí společně, poněvadž hrabě Pavel a jeho matka věří v rovnost, přes to, že nejsou bolševiky.

Stejně jako oni, také jiní ruští exulanti ve Francii jsou pyšnými na svoje nové zaměstnání. Princezna Mestěrská na dotaz, co soudí o událostech v Rusku a Polsku, odpovědčla: "Zde, pane, neznáme žádné politiky. Obdělávámc tu naši zahradu."

HEREČKY JSOU DOBRÝMI MANŽELKAMI.

Nedávný sňatek Alexandra Smitha Cochrana, nejbohatšího a nejmladšího amerického mládence se slečnou Walskou, polskou primadonnou, vyvolal znovu otázku, končí-li romány miliónářů a hereček někdy šťastně. V časopisech často objevují se zprávy o rozvodech takových manželství a z té příčiny většina lidí se domnívá, že taková manželství zřídka jsou šťastnými. Avšak je známo mnoho případů opravdu spokojených a šťastných takových manželství. Celá řada bývalých divadelních krásek žije nyní spokojeně po boku svých manželů a jeví velké pochopení pro povinnosti hospodyně a matky.

August Belmont st., měl pověst nejbohatšího amerického vdovce, když v roce 1910 oženil se se slíčnou americkou herečkou Eleanor Robsonovou. William E. Corey, bývalý předseda ocelářského trustu, oženil se po rozvodu od první manželky s herečkou Mabel Gillmanovou a jejich manželský život je opravdu spokojený a klidný. Gilmanová slíbila svému manželi, že nevrátí se nikdy na jeviště a slib tento již po třináct let zachovává.

Ethel Barrymorcová provdala se za bohatého Russella Colta před více jak deseti roky. Zůstala jevišti věrnou a hraje do dnešního dne, přes to však není spokojenější manželky a šťastnější matky nad ni. Nehraje ovšem stále a dopřává si dlouhých paus, ale přece jenom zůstává činnou herečkou. Stejně šťastnou ve svém manželství byla Edith Kingdonová, která před třiceti lety provdala se za George J. Gouldа.

Před několika lety v kruzích společenské smetánky na východě vyvolal značnou pozornost sňatek herečky Julie Arthurové s Benjaminem P. Cheneyem, millionářem z Massachusetts. Manželé tito žili neobyčejně šťastně. Cheney si vymínil, že manželka jeho vzdá se herecké dráhy. Tato splnila slovo, ale když nezdařenými podníky Cheneyovi pozbyli jmění, vrátila se na jeviště a přisahla na něm po několik let.

Zajatci na Sibiři v zoufalých poměrech

Z Kodaně se oznamuje: Poručík Fischer od rakouské armády a osm jeho kamarádů, kterým podařilo se uniknouti ze sibiřského zajateckého tábora, přijeli sem a prohlašují, že zajatci na Sibiři bývou hromadně následkem hladu, nedostatku tytu a jiných nemocí. Rakušané tito vypravovali zmíněné o jednom táboře, v kterém nalézalo se 5.000 zajatců. Z těchto zajatců 2.000 zemřelo v šesti měsících. Čtyřicet tisíc zajatců zahynulo do skloňku roku 1918, dle jejich prohlášení, jak mnoho zajatců zahynulo od té doby, není známo, avšak poměry, dle jejich sdělení, se stále horšily. Některé z táborů nazvány byly "tábory mrtvých." Za zimního období bylo nemožnosti pohřbívati mrtvé a tak nahé mrtvoly mrtvých zajatců hromaděny byly před zajateckými baráky, kde zůstaly až do jara. Během minulého léta velké hroby byly vykopány předem pro ty, kdož zemřeli v zimě následkem hladu a nemoci. Rusové dříve poskytovali zajatcům chléb špatné jakosti. Zajatcům nyní dostává se obydlí v různých domech, avšak potravu sami si musí opatřovati v distriktech, kde žádné téměř není k získání.

Studentská revolta v Indii na postupu

Z Delhi v Indii se oznamuje, že studentská revolta, která zahájena byla v mahomedánské kolleji v Aligarhu, šíří se na všechny kolleje v Indii. "Studentská bratrstva" tvoří se v různých učilištích a žádají, aby všechny indické vysoké školy přerušily styky s vládou a odepřely přijímati její finanční podporu. V městě Aligarh revolta, vedená Mahomedem Alim, měla za následek, že kollej byla uzavřena a většina studentů byla odvolána svými rodiči domů. Přes to však značné množství studentů zůstalo v Aligarhu, aby utvořili jádro nové národní mosleminské university pod řízením Mahomeda Aliho. Po několik dní Mahomed Alí a vzbouřivší se studenti měli ve své moci budovy kolleje, ale byli z nich vypuzeni vládními autoritami. Nyní studenti usadili se v několika domech a desíti velkých stanech v okolí kollejních budov. V Delhi utvořila se rovněž studentská bratrstva, která žádají, aby jejich školy staly se neodvislými národními institucemi bez vládního dozoru.

Přípravy k zřízení židovského státu

Jak do New Yorku v minulých dnech bylo oznámeno ze zionistických kruhů, má býti z Palestiny utvořen ideální židovský stát, kde všem židům tam se přistěhovavšim by se dobře žilo. Očekává se, že příliv židů do Jerusalema v době brzké bude silný a bude se mnoho stavět a z té příčiny byla ustanovena městská plánovací komise, která říditi bude distribuci přistěhovalců a pokusí se zabrániti stavebnímu ruchu, kterým ohrožena byla by starožitná krása svatého města. Palestina je v přítomné době málo zalidněnou zemí a je v ní dosti místa, aby pro všechny přistěhovalce mohly býti zřízeny domovy pohodlné. Praví se, že i anglické vládní autority budou spolupracovati se zionisty, aby z Palestiny byl vytvořen stát skutečně ideální.

President připravuje svoje poselství

President Wilson, jak zprávy z Washingtonu oznámily, připravuje svoje poslední poselství ku kongresu a současně koná již i přípravy k odevzdání Bílého domu Warrenu G. Hardingovi, který se stane dvacátým devátým presidentem Spojených Států dne 4. března příštího roku. President přijal porážku svých zásad celkem klidně. Není o tom sporu, že výsledek voleb znamenal pro něho hořké zklamání, ale president nedal to ani jediným slovem na jevo. Po odstěhování se z Bílého domu usadí se manželé Wilsonovi v soukromé residenci ve Washingtoně anebo okolí. V posledních několika týdnech Wilsonovi si již prohlédli několik residencí při automobilových projížďkách, avšak pro žádnou z nich se dosud nerozhodli.

Holandsko proti agentům bolševiků

Jak z Rotterdamu oznamuje, Holandsko zřídilo velký kordon podél německého pomezí, aby zabránilo přílivu velkého počtu ruských bolševických agentů z Německa. Silné stráže jsou na pomezí udržovány, tak že všechny osoby, které chtějí překročiti hranice, v kterémkoliv směru musí projíti pohraničními stanicemi při hlavních silnicích. Ti, kdož chtějí překročiti hranice jinde, vystavují se nebezpečí zastřelení. Všech na tato přísná opatření však nezabránila stálému přílivu bolševických agentů. Celá řada podezřelých osob často je spatřena v Amsterodamě, ale policie marně snaží se je dopadnouti. Zmizí pravidelně jakoby se propadli do země. Později pravidelně přichází informace, že podezřelé osoby nalézají se v Německu a jsou na cestě k ruskému pomezí. Nikdo nedovede vysvětliti, jak se tito lidé dostanou přes hranice. Všechno nasvědčuje tomu, že existuje nějaký systém, jehož pomocí bolševičtí agenti dostávají se do Polska a odtud do Holandska. Bolševikům zřejmě jedná se o to, aby co nejvíce svých lidí dostali do Spojených Států. V posledních několika měsících mnoho Poláků odebralo se do Ameriky a mezi nimi nalézalo se mnoho deserterů z armády generála Pilsudského. Mezi nimi prý se nalézalo také mnoho bolševických agentů.

Nejstarší muž na světě onemocněl

Z Cařihradu se oznamuje, že nejstarší muž Turecka, 146-letý Zora Mehmed, který současně se považuje za nejstaršího člověka na světě, onemocněl nezáživnosti. Je to poprvé, co Zora onemocněl, a domnívá se, že příčinou toho jsou falešné zuby. Zora byl po celý svůj život hamalem, to jest, nosičem těžkých břemen, od 200 do 1,000 liber. Když byl 45 roků stár, což bylo v době válek napoleonských, pokusil se na sázku zvednouti břemeno 500 liber těžké zuby a tím si je pokazil. Až do roku 1850 byl úplně bez zubů a pak si opatřil soubor falešných zubů. Asi před 20 roky opatřil si nový soubor a praví, že tyto zuby způsobily nezáživnost, tak že byl nucen v těchto dnech se odebrati do nemocnice. Domnívá se, že nový soubor zubů zlepší jeho zdraví. Až do své přítomné nemoci Zora zaměstnán byl jako nosič břemen v turecké námořní základně. Narodil se v Bitlisu, Turecká Armenie, v roce 1774, právě před americkou revolucí, avšak na tuto válku se nepamatuje. Má syna 90 roků starého a dceru 50 roků starou. Jeho oči a srdce jsou dosud dobré a vyhlíží jako člověk 70 roků starý. Jeho vysoký věk je potvrzován průvodními listinami, jakož i záznamem o jeho narození v mešitě v Tiflisu.

Adriatický problém byl prý již urovnán

Depeše časopisu London Times ze Santa Margherita v těchto dnech sdělila, že adriatická otázka byla již urovnána. Dle těchto zpráv hlavní body tohoto urovnání jsou: Za prvé, otázka pomezí v Istrii rozhodnuta byla ve prospěch Jugoslavie. Za druhé, Rjeka stane se svobodným městem a bude spojena s Italií korridorem. Za třetí, aZdr zůstane pod italskou svrchovaností. Za čtvrté, ostrovy Cherzo, Lussin a Unie přiděleny byly Italii. Při stanovení hranic Istrie obě strany přijaly linii smlouvy londýnské s malými změnami. Praví se, že územní dohoda mezi Italií a Jugoslavií bude následována obchodní a možná i politickou dohodou. Depeše, došlé před zprávou o dohodě, naznačily, že Italie odevzdala jihoslovanské delegaci ultimatum, v kterém vystoupila s následujícími požadavky: Upravení pomezí Istrie tak, aby Italii zůstaly Julianské Alpy, hora Nevaso a železnice z Rjeky do t. Peter. Územní spojní mezi Rjekou a Italií. Prohlášení Rjeky za svobodný stát bez jakékoliv kontroly Svazu národů. Připojení ostrovů Lussin-Piccolo a Cherso k Italii. Připojení města Zadru k Italii. Připojení několika jihoslovanských ostrovů k Italii pro strategické příčiny. Záruky ochrany italských menšin v Dalmacii, zůstavších pod srbským panstvím.